

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξέ-
μνην δραχ. 55. Τρίμηνον δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγυπτίου γρόσια διατιμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἑλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξέμνηνοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἂλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 44ος

Ἀθῆναι, 29 Μαΐου 1937

Ἔτος 59ον.—Ἀριθ. 26

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΝΤΕΒΩ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὁ ἴδιος ὁ ἐνωματάρχης ἔκαμε τὸ
λογαριασμὸ καὶ βρῆκε πῶς τὰ παι-
διὰ δὲν χρωστοῦσαν παρὰ
τὰ μισὰ σχεδὸν ἀπ' ὅσων
τοὺς ζητοῦσε ὁ «κύριος διευ-
θυντής».

Ἔτσι κανονίσθηκε τὸ ζή-
τημα τοῦ εἰκοσάφραγκου.
Κατόπι ὁ ἐνωματάρχης γύ-
ρισε στοὺς ἐργάτες.

— Ἐλᾶτε ἐδῶ τώρα ἐσεῖς,
τοὺς εἶπε. Τί παράπονα ἔ-
χετε ἐναντίον αὐτῶν τῶν
παιδιῶν; Σᾶς πείραξαν, ἀ-
λήθεια;

— Μᾶς ἔβρισαν, ἀποκρί-
θηκε ὁ νεώτερος ἀπὸ τοὺς
δυὸ ἐργάτες. Κι' ὄχι μόνον
μᾶς ἔβρισαν, παρὰ καὶ μᾶς
χτύπησαν.

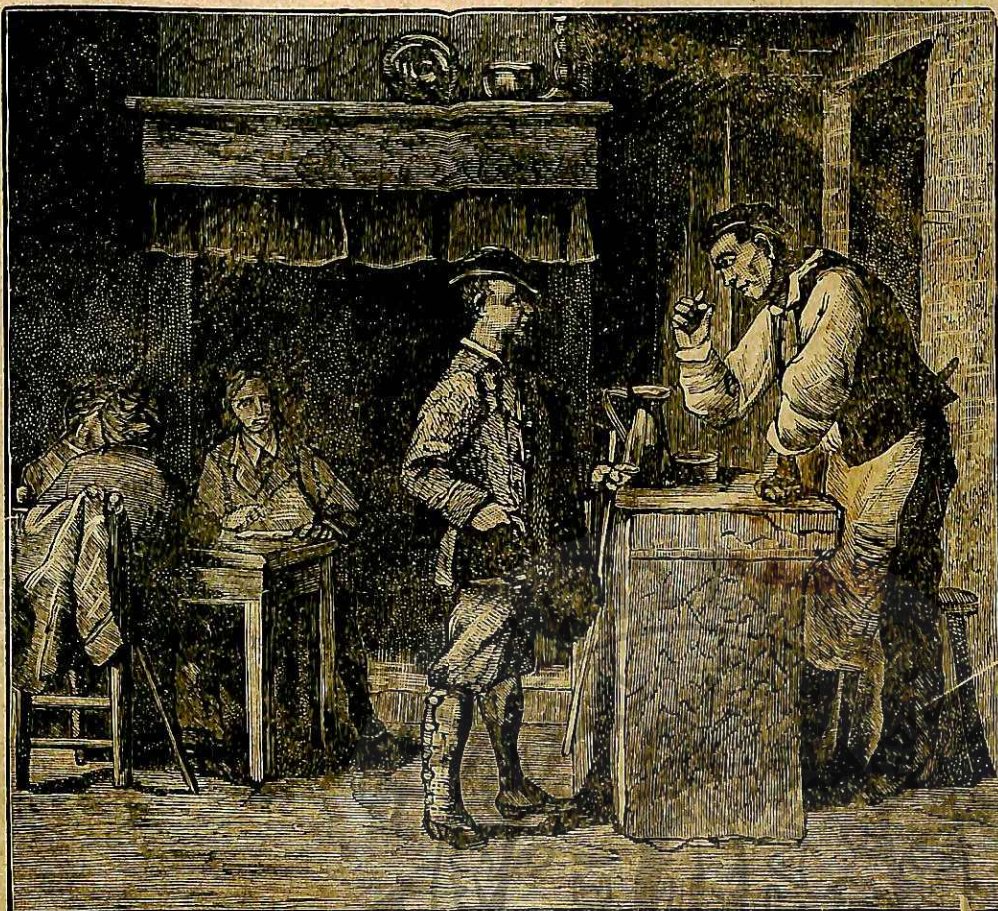
— Σᾶς χτύπησαν; Παι-
διὰ αὐτά, ἄντρες ἐσᾶς; Πῶς
γίνεται;

— Μάλιστα, κύριε ἐνω-
ματάρχη! Νά, τοῦ λόγου
τοῦ ἀπὸ δῶ (κι' ἔδειξε τὸ
Δουμποδᾶνο) κατάφερε τοῦ
συντρόφου μου μιὰ τέτοια
γροθιά, πού τὸν ἔρριξε μέσα
σ' ἓνα λάκκο μὲ βρωμόνερα.

Ὁ ἐνωματάρχης κοίταξε
τὸ Δουμποδᾶνο, ξανακοίτα-
ξε τοὺς ἐργάτες κι' ἀπόρη-
σε πολὺ.

— Τί μοῦ ψάλλετε τώρα;
εἶπε. Ἐνα παιδί μὲ μιὰ
γροθιά θάρρηχενε κάτω ἓνα μαγκλαρὰ
σὰν τοῦτον-ἐδῶ; Μοῦ φαίνεται πῶς
κοροϊδεύετε τὴν ἐξουσία. Μὰ κι' ἀ-
λήθεια νὰ εἶναι πῶς σᾶς νίκησαν
αὐτὰ τὰ παιδιὰ, τὸ καλὸ πού σᾶς
θέλω, μὴν τὸ ξαναπῆτε, μὴν τὸ μά-
θουν οἱ σύντροφοί σας καὶ σᾶς πά-

ρουν στὸ φιλό. Καὶ τώρα μάρε, δρό-
μο! Καὶ σύ, κύρ-Νικόλα Ἀγκούρα!
Ἀδειάστε μας τὴ γωνιά καὶ γρήγορα!

«— Τί τὸ κοιτάξεις; δὲν σάρεσαι; εἶπε ὁ Μοντανῆς. (Σελ. 220 στ. α')

Ἔτσι ὁ ἐνωματάρχης ἔδωξε τοὺς
ἐργάτες καὶ τὸν ξενοδόχο. Ἐπειτα
γύρισε στοὺς φίλους μας καὶ τοὺς
εἶπε;

— Κι' ἐσᾶς θὰ σᾶς ἀπολύσω, μὴν
ἀνησυχῆτε. Πρῶτα, ὅμως πρέπει νὰ
ἐκπληρωθῇ ἓνας τύπος. Θὰ ἔχετε

βέβαια ἀπάνω σας τίποτα χαρτιά. . .

— Τί χαρτιά; ρώτησε ὁ Μοντανῆς.

— Νά, χαρτιά πού νὰ μαρτυροῦν
τὴν ταυτότητά σας, νὰ δεί-
χνουν πῶς εἰσαστέ πραγματικῶς αὐ-
τοί πού λέτε κι' ὄχι ἄλλοι. . . Διαβα-
τήρια δὲν ἔχετε βέβαια· μπορεῖ ὅμως

νὰ ἔχετε τίποτε γράμματα ἀπὸ τοὺς γο-
νεῖς σας, ἀπὸ φίλους σας, γιὰ νὰ ἰδῶ
στὴν ἐπιγραφή τοῦ φακέλλου τὰ ὀνό-
ματά σας.

Οἱ φίλοι μας κοιτάχθηκαν. Δὲν τὸ
εἶχαν συλλογισθεῖ πῶς θὰ χρειάζουν-
ταν, ἀλλοιῶς θὰ ἔπαιρναν μαζί τους

από ένα δυο γράμματα με τ'ονομά τους. Άλλα δεν είχαν ούτε ένα. Και τί θα γινόταν;

— Δεν έχετε λοιπόν; τούς ξαναρώτησε ο ένωματάρχης.

— Δυστυχώς όχι, αποκρίθηκαν κι' οι τέσσερις.

— Έ, δεν πειράζει. Θα σας κρατήσω εδώ και θα τηλεγραφήσω στους γονείς σας.

Πάλι κοιτάχθηκαν οι φίλοι μας και δεν είπαν λέξη. Συλλογίζονταν πόσο θάνησυχούσαν οι γονείς τους όταν θα λάβαιναν αυτό το απρόοπτο τηλεγράφημα. . . Άλλα ο ένωματάρχης τούς παρεξήγησε.

— Τι έχετε; τούς είπε κάπως αυστηρά. Τι φοβάστε; Μήπως τυχόν; . .

Ο ένωματάρχης το άποσιώπησε, μά είχε άρξήσει να υποπτεύεται τούς τέσσερις μικρούς ταξιδιώτες. Μήν ήταν τίποτα καλόπαιδια, που τ'είχαν σκάσει κρυφά απ' τούς γονείς τους, και μάγκευαν τώρα στην έξοχή, με την πρόφαση πως συνώδευαν ένα σύντροφό τους στην πατρίδα του;

Τη στιγμή εκείνη, μπήκε στο γραφείο ένας χωροφύλακας και, κάνοντας το σχήμα, είπε:

— Κύριε νωματάρχη, σας ζητούν.

Ο ένωματάρχης σηκώθηκε και βγήκε, κλείνοντας την πόρτα. Και τα τέσσερα παιδιά έμειναν στο γραφείο μονάχα. "Ήταν καταστενοχωρημένα κι' έτρεμε ή καρδιά τους. Τι περιπέτεια κι' αυτή!

Άλλα ή αγωνία τους δεν έδάσταζε πολύ. Ο ένωματάρχης γύρισε στο γραφείο. Μά το ύψος του τώρα ήταν αλλοιότιμο παρά όταν βγήκε. Οι φίλοι μας το παρατήρησαν και δεν ήξεραν πού να τ'αποδώσουν. . .

— Άς είναι, τούς είπε γελαστός. Σκέφθηκαν πως μ'αυτά να σας αφήσω ελεύθερους να εξακολουθήσετε το ταξίδι σας. Πηγαίνετε. Κι' άλλη φορά, όταν ταξιδεύετε, μην ξεχνάτε να παίρνετε μαζί σας κανένα χαρτί που να μ'αρκυρή την ταυτότητά σας.

— Μάλιστα! μάλιστα! Και σας ευχαριστούμε πολύ, κύριε ένωματάρχη! είπαν κι' οι τέσσερις με χαρά. Και χαιρετώντας στρατιωτικά, βγήκαν κι' εξακολούθησαν το δρόμο τους.

Θά έννοήσατε βέβαια τί είχε συμβεί. Ο Ματθαίος, που τούς παρακολούθωσε από μακριά, άμα είδε πως τούς πήγαν στη χωροφυλακή, έτρεξε κι' αυτός, έδωσε τις αναγκαίες πληροφορίες στον ένωματάρχη, και τούς έγλύτωσε από τα παρακάτω δυσάρεστα — κράτηση, τηλεγραφήματα στους γονείς, καθυστέρηση, άνησυχία και τ'άλλα.

Μόνο ο Μοντανής είχε μαντέψει πως στην επέμβαση του υπηρέτη χρωστούσαν τη σωτηρία τους. Οι άλλοι, που δεν ήξεραν πως είχαν «φύλακα άγγελος», ένόμιζαν πως τούς βοήθησε ή τύχη.

— Φτηνά τη γλυτώσαμε! έλεγαν.

— Και αν τί ώρα να είναι; ρώτησε ο Δουμπιόδανος.

— Τρεις.

— Τρεις; φώναξε ο Καπάνης. Μά τότε δεν θα φτάσουμε ποτέ! Πάρτε λιγάκι τα πόδια σας, μην περπατήτε σ'α χελώνες!

— Μπά! και δεν λογαριάζεις πόσο χασομερήσαμε μ'αυτά τα διάφορα επεισόδια;

— Μά γι' αυτό ίσα-ίσα πρέπει τώρα να τρέχουμε περισσότερο.

— Κάμε ύπομονή. Κι' έτσι όπως περπατούμε, σ'ε μιά ώρα θα φτάσουμε σ'ε μιά μικρή πόλη.

— Πού θα έχ'β βέβαια και κανέν' άνθρωπινό ξενοδοχείο, να κοιμηθούμε καλύτερα παρά στον άχερω'να, και να πλυθούμε, να χτενισθούμε, να καθαρισθούμε, να βουρτσίσω κι' εγώ τα ρούχα μου, να φύγουν αυτές οι λάσπες. . .

Αυτά τα είπε ο Σαϊζάνης, που στα ρούχα του οι λάσπες είχαν ξεραθεί και μπορούσε να φύγουν μ'ένα γερό βούρτσισμα.

— Μά δεν είναι κρίμα να χάσουμε όλη τη νύχτα; είπε ο Μάριος. Άφου είναι τώρα τρεις, στη μικρή πόλη θα φτάσουμε σ'ε τέσσερις. Δεν κάνει να ξεκουραστούμε καμμιά ώρα και να εξακολουθήσουμε το δρόμο μας; Τι λές, Μοντανής;

— Εγώ λέω πως πρέπει να περάσουμε τη νύχτα μας εκεί, αποκρίθηκε ο Μοντανής. Καλά είπε ο Σαϊζάνης. Έχουμε ανάγκη να αναπαυθούμε και να περιποιηθούμε τον έαυτό μας σ'αν άνθρωποι. Μήν κοιτάς, έσύ, που καλοπέρασες στο σπιτάκι που σ'έστειλαν, μά ρώτα και μάς. . .

— Επειτα, είναι φρόνιμο να περπατήσουμε νύχτα; Δεν ξέρουμε τα μέρη κι' είναι φόβος να χάσουμε το δρόμο μας. Κι' έτσι θα καθυστερούσαμε περισσότερο. — Ω, ούτε λόγος να γίνεται! συμφώνησε ο Σαϊζάνης.

Ο καϊμένος ο Μάριος τί να κάμη; Είδε πως έπρεπε να υποκύψει στους φίλους του και τράβηξε μπροστά, με το κεφάλι σκυφτό, χωρίς να π'ή άλλη λέξη.

Τ'όν λυπόταν που βιαζόταν κι' άνυπομονούσε. Μά δεν μπορούσαν πάλι και να τ'όν ευχαριστήσουν όσο ήθελε. Ήταν κατακουρασμένοι.

Ο Μοντανής είχε λογαριάσει καλά. Σ'ε μιά ώρα περίπου έφτασαν

στην πόλη, χωρίς να τούς συμβ'ή τίποτα δυσάρεστο στο δρόμο.

Πήγαν στο ξενοδοχείο, εκράτησαν δωμάτια, βγήκαν να επισκεφθούν τις ρωμαϊκές αρχαιοτήτες που υπήρχαν στη μικρή εκείνη πόλη, και κατά τις έξη γύρισαν για να δειπνήσουν.

Το έστιατόριο του ξενοδοχείου ήταν γεμάτο κόσμο, γιατί στη μικρή πόλη γινόταν έμπορικ'ή πανήγυρη κι' ή ημέρα εκείνη ήταν ή τελευταία. Όσοι οι φίλοι μας κατάφεραν να βρουν τέσσερις θέσεις σ'ε μιά άκρη.

Τη στιγμή εκείνη μιλούσε δυνατά ο ξενοδόχος κι' οι πελάτες του τ'όν άκουγαν με προσοχή.

— Μάλιστα, κύριοι, τούς έλεγε ήταν κλέφτης. Κι' εγώ άπόρησα πολύ δ'ε'ν ήρθαν το πρωί ο άστυνόμος κι' οι κλητήρες να τ'όν πιάσουν.

— Ήταν καλοντυμένος, έ; ρώτησε ένας χοντρός ζωέμπορος.

— Και φαινόταν τίμιος άνθρωπος, είπε ένας άλλος.

— Σήμερα δεν πρέπει να έμπιστευεται κανένας, εξακολούθησε ο ξενοδόχος. Δέκα μέρες εκάθησε στο ξενοδοχείο μου και την παραμικρή άφορμή δεν έδωσε. Ήταν τόσο εύγενικός! Το πρωί μάλιστα, πριν τ'όν πιάσουν, μου έξώφλησε το λογαριασμό του. Καμμιά παρατήρηση δεν έκαμε. Όσα τ'όν ζήτησα, τ'α πλήρωσε τ'α γ α τ'α γ α τ'α γ α, σ'α γαλαντόμος.

— Φυσικά, άφου πλήρωνε με ξένα λεφτά, είπε γελώντας ο χοντρός ζωέμπορος. — Ήθελε λοιπόν να φύγ'η; ρώτησε ένας μεσίτης ψηλός κι' αδύνατος.

— Ναι, μά δεν πρόφτασε, είπε ο ξενοδόχος. (Άκολουθεί) Μετάφρ. π. ι. φ. και γρ. ε.

ΒΑΡΚΑ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙ

— Τι είσαι; μιά φούχτα ξύλα, Βαρκούλα τ'ού γιαλού. Δε βλέπεις τί μαυρίλα, Παρά κι'ας γι' άλλου;

Μες στού κυμάτου τάχα Ο' άντέχης τούς δαυμούς; Κι' έν' απ' αυτά μονάχα Σου λύνει τούς άρμούς.

— Καλέ, μη σ'ε σκοτίζεις! Τό κύμα το νικώ. Τό χέρι σου μ'όρχει, Τό ξέρω γνωστικό.

Στά βάθη, όθι σκουραίνει Τό πέλαο τ'ού σκληρό, Έκει μάς περιμένει Μητέρα με μωρό.

Αυτή με το παιδί της Τό ναύτη μου οδηγεί. 'Η 'Αγάπη, κυβερνήτης Μ'όρχει, κ' ή Στοιγ'ή.

(Ή άναδημοσίευση άπαγορεύεται)

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΑΘΗΝΑ·Τ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΜΕΛΙΣΣΑ

Άγαπητοί μου,

ΑΝ σ'ας ρωτούσε κανένας: ή μέλισσα τί και τί δίνει στ'όν άνθρωπο; θάπαντούσατε: τ'ό μέλι μόνο και τ'ό κερί. Αυτή τ'όν ιδέα είχα κι' εγώ. Άλλα διαδίζοντας προχθές ένα σφώτατο βιβλιαράκι — «Η Μέλισσα ως μηχανή καρποπαραγωγής» τ'ού γεωπόνου και μελισσοκόμου καθ'ηγητ'ου κ. Γεωργίου Τουφεξή — έμαθα πως μάς δίνει και τούς καλύτερους καρπούς. Κι' όταν λέμε καρπούς, δεν έννοούμε μόνο τ'α φρούτα, άλλα δ'τι παράγει ή καλλιερ'γημένη γ'η, μ'οστανικά, γενήματα, όσπρια, τ'α πάντα.

Ήξερα βέβαια, όπως τ'ό ξέρετε και σεις από τ'ή Φυτολογία σας, πως κάθε καρπός γίνεται από τ'ό άνθος του, και πως τ'α άνθη γονιμοποιούνται είτε μονάχα τους, είτε από τ'όν άνεμο που μεταφέρει τ'ή γύρι — τ'ή λεπτότατη εκείνη σκόνη — από τ'ό ένα σ'ε άλλο, είτε από τ'ό νερό τ'ης βροχής και τ'ών ποταμιών που κάνει τ'ό ίδιο, είτε από τ'όν καλλιερ'γητ'ή που βουρτσίζει τ'α άνθη με λεπτότατη βούρτσα — έπικονίασις λέγεται ή τεχνητή αυτή γονιμοποίηση — είτε από τ'α έντομα, τίς σφήκες, τίς μέλισσες, κι' όλα τ'άλλα υμενόπτερα και λεπιδόπτερα, που, βόσκοντας πάνω και μέσα σ'ι άνθη, και πετώντας από τ'ό ένα σ'ε άλλο, σκονισμένα άκόμα από τ'ή γύρι, τ'ή μεταφέρουν κι' αυτά δ'πως ο άνεμος και τ'ό νερό. Δεν ήξερα όμως πως όλες αυτές οι γονιμοποιήσεις είναι άτελες, πως γίνονται μάλλον στην τύχη, και πως ή περισσότερη γύρι π'άει χαμένη, γιατί δεν φέρνει πάντα εκεί όπου θ'α έπιανε τόπο. Ή έπικονίαση μ'ορ τ' να είναι κάπως τελειότερη, άλλα κοστίζει πολλά έργατικά ήμερομίσθια' κι' όσο για τ'ήν αυτόματη γονιμοποίηση, είναι έπιστημονικά άποδειγμένο πως κάνει τ'όν καρπό έκφυλο, κακαρίζικο, ένω ο υγιέστερος, ο μεγαλύτερος, ο ευχυμότερος καρπός γίνεται όταν ή γύρι ένός άνθους πέφτ'η σ' έν' άλλο όμοιο του που βρίσκεται όσο τ'ό δυνατό μακρύτερα, κι' έχουμε έτσι τ'ήν καλύτερη, τ'ή διασταυρωτική λεγόμενη γονιμοποίηση, που τ'ήν κάνουν κυρίως ο άνεμος και τ'α έντομα. Άπ' όλα όμως τ'α έντομα — κι' αυτό τ'ό σπουδαιότατο δεν ήξερα — τ'ήν τελειότερη γονιμοποίηση τ'ήν κάνουν οι μέλισσες, γιατί έχουν μερικές ιδιότητες που κανέν' άλλο έντομο δεν τίς έχει.

Και πρώτο, σ'ε κάθε τους έξοδο από τ'ήν κυψέλη, οι μέλισσες βόσκουν πάντα σ'ε άνθη τ'ης ίδιας λογ'ής, κι' έτσι δεν πετούν ποτέ, τ'ήν ίδια ώρα, από τ'ήν άχλαδιά σ'ε βερυκοκιά, ή από τ'ό τριφύλλι σ'ε άγγούρι, όπου ή γύρι που μεταφέρουν θ'α έπεφτε άδικα. Δεύτερο, δεν επισκέπτονται πάλι ένα άνθος όπου έδόσκησαν μιά φορά κι' έπομένως είναι ήδη γονιμοποιημένο. Τρίτο, δεν μένουν μέσα σ'α άνθη, για να γεννήσουν τούς σπόρους τους, όπως κάνουν άλλα έντομα, που καταστρέφουν έτσι τ'όν καρπό, γιατί «σκουληκιάζει». Και τέλος — για να παραλείψω πολλές άλλες καλές ιδιότητες — οι μέλισσες δεν τ'οιμ'ο'ν τούς καρπούς άφου γίνον — όπως π. χ. οι σφήκες τ'α σταφύλια — γιατί οι μασσέλες τους δεν έχουν τ'ή δύναμη να τρυπήσουν ούτε τ'ή λεπτότερη φλούδα, παρά βυζαίνουν μόνο τούς καρ-

πους εκείνους που τούς βρίσκουν τρυπημένους ήδη από άλλα έντομα. Για όλους αυτούς τούς λόγους, ή μέλισσα είναι ή ιδανική μηχανή για τ'ή γονιμοποίηση τ'ών άνθων και, φυσικά, τ'ήν καρποπαραγωγή. Όπου είναι μέλισσα, οι καρποί γίνονται άφθονώτεροι και καλύτεροι. Από τ'όν πρώτο χρόνο, ή άπόδοση ένός άγρο'υ όπου θ'α εγκατασταθούν κυψέλες, διπλασιάζεται, και κατόπι τριπλασιάζεται, πενταπλασιάζεται. Έτσι ή «έργατική» μέλισσα δεν μάς δίνει μόνο μέλι και κερί, παρά και ψωμί, και λάδι, και κρασί, όλους τούς καρπούς τ'ης γ'ής, κι' δ'τι κάνει απ' αυτούς ο άνθρωπος. Τι ευλογία Θεο'υ αυτό τ'ό έντομο! Φαντασθήτε να μην είχε και... κεντρί!

Σας ασπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕ'.

— Παιδιά! είπε μιά μέρα ο Μέντιος. Παίζουμε κρυφτούλι;

— Μπράβο! έκαμε ολοπρόθυμος ο Αιτέας.

Με τούς δυο γαϊδαρέλους συμφώνησαν όλα τ'α «παιδιά», δηλαδή πουλιά και τετράποδα. Μόνο ή αγελάδα ή Άστέρω είπε:

— Πρέπει να παίξω κι' εγώ; Όχι, να ζ'ητε, άφήστε με. Πιάνω πολλν τόπο και δεν θα έβρισκα εύκολα κρυφώνα. Προτιμώ να κοιμηθώ έδω-δά.

Τ'ήν άφησαν λοιπόν να κοιμηθ'η και άρχισαν άμέσως τ'ο παιχνίδι. Σ'ε λίγο όλα τ'α πουλιά και τ'α τετράποδα είχαν κρυφθ'ει και μόνο ο Μέντιος έμεινε απέξω για να τ'ανακαλύψη. Μά πού! έψαχνε από δώ, έψαχνε από

κει, έτρεχε όπου άκουγε φωνή, πηδούσε, και δεν έβρισκε να πιάση κανένα. Επ'ιτέλους, μετά πολλά, κατάφερε να πιάση τ'όν Πασά τ'ό γάλο, που πήρε τ'ή θέση του και τ'ο παιχνίδι εξακολούθησε.

Έπαιζαν από πολλήν ώρα, όταν άξαφνα άκουσαν έναν παραξένο θόρυβο, άνακατεμένο με δυνατά γουλλίσματα. Τ'όν έκανε βέβαια ο Γκορνιάρης. Άλλ' από πού; Πρόσεξαν και κατάλαβαν πως ο θόρυβος προερχόταν από τ'ήν καινούργια χορταποθήκη, που δεν τ'ήν είχαν μεταχειρισθ'η άκόμα.

Έτρεξαν όλα εκεί απέξω κι' άρχισαν να ρωτ'ο'ν:

— Τι έπαδες, Γκορνιάρη; γιατί κλαίς και φωνάζεις έτσι;

— Άχ, τούς άποκοιτήθηκε ο χοίρος από μέσα. Θέλησα να κρυφτώ σ'ε καλό μέρος για να μη βοϊσκουναι εύκολα, μπήκα σ' αυτή τ'ήν έρημη αποθήκη, και τώρα... δεν μπορώ να βγώ!

— Και γιατί; από πού μπήκες;

— Από τ'ήν πόρτα. Μά καθώς τ'ήν έσπρωξα, έκλεισε και τώρα δεν άνοίγει από μέσα. Τόσην ώρα παλεμώ. Μπορείτε να μ'ο'ν τ'ήν άνοίξετε σεις;

— Όχι! τ'ό κλειδί λείπει από τ'ήν κλειδαριά τ'ης πόρτας.

— Ω, δυστυχία μου! Πώς θα βγώ τώρα; Και με θεο'ίζει μιά πείνα!

Έδω μέσα δεν υπάρχει τίποτα φαγώσιμο, ούτε ψίχουλο, κι' έχω να φάω από τ'ό μεσημέρι. Άμάν!

(Άκολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

Μαμμάκα, θέλω νά μου φέρης τὸ φεγγάρι!
 Ἐφώναζε ἓνα ἰδιότροπο παιδί.
 Στὸ μωσχολὶό της γιὰ νὰ κάμῃ ἐκείνη χάρη
 Θέ νάδινε κι' αὐτὴ της τὴ ψυχὴ.
 Καὶ τρέχει γρήγορα ἢ γιὰγιά στὰ μαγαζιά νὰ πῇ
 Ἄν ἔχουνε φεγγάρια γιὰ παιδιὰ παντοῦ ρωτάει.

Ἐκείνη τὴ στιγμή ἔφτασε ὁ μπαμπᾶς καὶ λέει:
 «Ἐλα μαζί' ὁ μπαμπᾶς θὰ σοῦ τὸ φέρῃ».
 Κι' ἀμέσως παύει ὁ χαϊδεμένος γιὸς νὰ κλαίῃ
 Καὶ πιάνει τὸν πατέρα του ἀπ' τὸ χέρι.
 Καὶ πᾶν καὶ πᾶν, ὥσπου τοὺς τὸ βουνὸ ἀντικρίζουν.
 «Νά το! Εἶναι στὴν κορφὴ». Καὶ ν' ἀνεβαίνουν τότε ἀρχίζουν...

Ὁ μπέμπης ὁμως σταματάει σὲ λιγάνι
 «Τόσο μακριὰ εἶναι!» — «Οὐ! πολὺ μακριὰ...»
 Τραβοῦν μπροστά. — «Κουράστηκα, καλὲ παπάκι!»
 «Καὶ τὸ φεγγάρι;» Μὰ ὁ μικρὸς σιωπᾷ.
 Κατάλαβε ὁ μπαμπᾶς. Γυρᾶνε σπῆτι ἀργὰ πολὺ.
 Καὶ τώρα ὁ μπέμπης κάνει στὸ φεγγάρι τὸ βαρὺ.

Σὰν τὸ μπέμπη, ἓνα φεγγάρι ποῖος δὲν ἔχει κυνηγήσει
 Καὶ δὲν ἔχει μὲ τὰ χέρια του ἀδειανὰ ξαναγυρίσει;

(Μετάφραση)

ΚΩΣΤ. Χ. ΓΡΟΛΛΙΟΣ

ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΣΤΡΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ALEXANDRE ALANOF
 καὶ JACQUES CHRISTIAND

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Καλὲ μιλοῦν καὶ ἐγγλέζικα! ἔ-
 κανε ὁ Ἑρρίκος κατὰπληκτος γυρί-
 ζοντας πρὸς τὸν Ἀνδρέα ποὺ ἐντω-
 μεταξὺ εἶχε πλησιάσει μαζί μὲ τὸν
 Βαρνάβα. Φαντάσου σὲ τί βαθμὶ πό-
 λιτισμοῦ ἔχουν φθάσει οἱ κάτοικοι
 αὐτοῦ τοῦ πλανήτη, ὥστε νὰ γνωρί-
 ζουν καὶ νὰ μιλοῦν δύο ἀπὸ τίς γνω-
 στότερες γλώσσες τῆς γῆς.

Τὰ λόγια αὐτὰ εἰπώθηκαν γαλλι-
 κά βέβαια, ἀλλὰ ἀρκετὰ δυνατὰ ὥστε
 νὰ ἀκουσθοῦν ἀπὸ τὸν γέρο καὶ τὴ
 νέα ἀντικρὺ. Ἐκείνη γύρισε τὸ κε-
 φάλι της, τοὺς κοίταξε μιὰ στιγμή

ἐμβρόντητη, ὕστερα γύρισε καὶ κοι-
 τάξε τὸν πατέρα της καὶ κατόπιν ξέ-
 σπασαν καὶ οἱ δύο τοὺς σὲ ἀκράτητα
 γέλια, ποὺ προκαλοῦσαν νέο δυνατό
 βήχα καὶ νέα φτερινίσματα στὸν δυ-
 στυχισμένο γέρο.

— Ὡστε λοιπόν, μᾶς περάσατε γιὰ
 Ἀρείους; εἶπε ὁ γέρος, δταν συνήλ-
 θε λιγάνι, σὲ γαλλικὴ γλῶσσα, ἀλλὰ
 μὲ ἀρκετὰ ἐντονη ἐγγλέζικη προφορά.

— Ἀλλὰ... πῶς... βέβαια, ἔκα-
 νε ὁ Ἑρρίκος, κομπιάζοντας. Διγλα-
 δή, δὲν εἶσθε;

— Ὁχι, ἔκανε ὁ γέρος, εἵμαστε
 ἄνθρωποι — ἀψοῦτ — ἄνθρωποι τῆς

Γῆς. — ἀψοῦτ — ὅπως καὶ σεῖς ἐπίσης.
 Δὲν ἔχετε ἀκούσει νὰ γίνεταί λόγος
 γιὰ τὸν καθηγητὴ Μπάτλερ;

— Ὡστε λοιπόν ἐσεῖς εἰσθε ἐκεῖ-
 νος ὁ παλαβ... ὁ διάσημος ἐκεῖνος
 καθηγητὴς ποὺ ἐξαφανίστηκε μαζί
 μὲ τὴν βολίδα του, χωρὶς νὰ ξέρῃ
 κανεὶς ἀπὸ τότε τί ἀπόγινε! φώναξε
 ὁ Ἑρρίκος.

Εἶχε θυμηθεῖ μονομιᾶς τὰ ὅσα τοῦ
 εἶχε πεῖ ὁ Ζῆκ Ναταλὶ πῶς τοῦ διη-
 γήθηκε ὁ διευθυντὴς τοῦ «Σηκουά-
 να», γιὰ τὸν Ἑγγλέζο «μουρλομαθη-
 ματικὸ» ποὺ εἶχε στήσει τὴ βολίδα
 του σ' ἓνα γησί τοῦ Εἰρηνικοῦ καὶ
 ποὺ ὑπέθεταν πῶς εἶχε τιναχθεῖ ψη-
 λὰ κι' εἶχε βουλιάξει στὸ βάθος κα-
 νενὸς ὠκεανοῦ.

— Μάλιστα ἐγὼ εἶμαι, — ἀψοῦτ,
 ἀψοῦτ! — καὶ ἡ βολίδα μου τινάχτηκε
 στὸν ἀέρα πολλὲς ἡμέρες πρὶν ἀπὸ
 τὴν ὀρισμένη προθεσμία, χάρις σ'
 ἓνα λαθασμένο χειρισμὸ — ἀψοῦτ!

— Πατέρα, δὲν μποροῦμε νὰ μεί-
 νουμε περισσότερο ἐδῶ, εἶπε ἡ νέα.
 Πρέπει νὰ πᾶμε κάπου ποὺ νὰ εἶσαι
 προφυλαγμένος γιατί κινδυνεύεις νὰ
 κρυώσης ἀκόμη πὶδ πολὺ ἂν μείνης
 ἐξῶ.

— Δὲν πᾶμε στὴ βολίδα; πρότει-
 νε ἑξαφνα ὁ Ἑρρίκος. Ἐκεῖ εἶναι
 θερμασμένα καὶ βολικά.

— Ἀλήθεια, ὠραία ιδέα, εἶπε ὁ
 Ἀνδρέας. Πᾶμε ἐκεῖ καὶ θὰ συζητή-
 σουμε πᾶ μὲ τὴν ἀνεσὴ μας.

— Ἐκεῖ, ἀψοῦτ! θὰ σᾶς διηγηθῶ
 τίς περιπέτειές μας, μὲ ὅλες τίς λε-
 πτομέρειες — ἀψοῦτ, ἀψοῦτ, εἶπε καὶ
 ὁ καθηγητὴς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'

Ὁ καθηγητὴς Μπάτλερ καὶ οἱ
 περιπέτειές του

Ὅταν μπήκαν στὴ βολίδα καὶ ἐγ-
 κατεστάθηκαν ἤρθε ἡ σειρὰ τοῦ κα-
 θηγητῆ Μπάτλερ νὰ υποβάλλῃ ἐρωτή-
 σεις. Τὸ πεπειραμένο μάτι του ἀντι-
 λαμβανόταν ἀμέσως καὶ τίς πρᾶμι-
 κρότερες τελειοποιήσεις καὶ τίς ἐλά-
 χισ ἐς συμπληρώσεις ποὺ εἶχαν κά-
 νει ὁ Ἑρρίκος καὶ ὁ Ἀνδρέας στὴς
 ἐγκαταστάσεις τῆς βολίδας. Ἐμοιαζε
 σὰν ἓνας γέρος συλλέκτης μπροστὰ
 σ' ἓνα σπάνιο ἀντικείμενο ἢ σὰν ἓνας
 καλλιτέχνης μπροστὰ σὲ ἓνα ἀρι-
 στοῦργημα.

Τοῦ ἐρχόταν διάθεση νὰ χαϊδέψῃ
 τὰ κομψότερα τμήματα αὐτῆς τῆς
 ὠραίας μηχανῆς, δηλαδὴ ἐκεῖνα ποὺ
 ἔλυναν τίς πὶδ ἀνυπερβλήτες δυσκο-
 λίες μὲ τὸν πὶδ ἀπλούστερο τρόπο.

Τὰ περισσότερα τὰ καταλάβαινε
 ἀπὸ τὴν πρώτη ματιὰ καὶ οἱ ἐρωτή-
 σεις του ἐμοικίζαν μάλλον μὲ ἐξηγή-
 σεις, ὡσὰν νὰ ἦταν αὐτὸς ὁ ἴδιος ποὺ

ΠΑΙΔΙΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ἔδειχνε τὴν βολίδα στοὺς δύο νέους
 καὶ ὄχι ἐκεῖνοι σ' αὐτόν.

Εὐτυχῶς τώρα μποροῦσε νὰ ἀρ-
 θρώσῃ δέκα ὥς δώδεκα λέξεις στὴ
 σειρὰ χωρὶς νὰ φτερινιστῇ καὶ αὐτὸ
 ἦταν ἓνα ἀπὸ τὰ ἀγαθὰ ἀποτελέσμα-
 τα τῆς ζέστης ποὺ βασιλεύε μεσὰ
 στὴ βολίδα.

Ἐπρεπε ἄλλωστε νὰ ἔχῃ κεντρι-
 θῇ ἐξαιρετικὰ τὸ ἐνδιαφέρον του ἀπ'
 ὅλα ὅσα ἔβλεπε ἐκεῖ μεσὰ γιὰ νὰ
 μπορέσῃ νὰ μείνῃ ξύπνιος. Γιατὶ ἡ
 γλυκεῖα θαλπωρὴ τῆς βολίδας ἐρχό-
 ταν σὲ τόσο κτυπητὴ ἀντίθεση μὲ τὴν
 παγωνιά ποὺ ἔκανε ἔξω, ὥστε σὲ
 πέντε λεπτὰ ὅλοι ἀρχίζουν νὰ νοιώ-
 θουν τὰ βλέφαρά τους νὰ βαρύνουν
 καὶ νὰ τοὺς κυριεύῃ νάρκη.

Ἡ μὴς Μπάτλερ, ἡ χαριτωμένη
 Κάιτη εἶχε στὴν ἀρχὴ καθήσει ἐπά-
 νω σὲ μιὰ ἀπὸ τίς κουκέτες τῆς καμ-
 πίνας καὶ ὕστερα, ἀφ' οὗ ἔβγαλε ἀπὸ
 πάνω της τὴ χόρτινη πελερίνα ποὺ
 σκέπαζε τὸ φόρεμά της, ξαπλώθηκε
 ὁλόκληρη καὶ σὲ λίγο ἀποκοιμήθηκε.
 Σὲ μιὰ ἄλλη κουκέτα βρισκόταν κα-
 θισμένος ὁ Βαρνάβας, μὲ τὰ χέρια
 ἀκουμπισμένα στὰ γόνατα καὶ τὸ
 κορμὶ ὁλόρθο.

Ἐξαφνα ἓνα ἡχηρὸ βοῦϊσμα, συ-
 νεχὲς καὶ ρυθμικὸ ἔκανε τοὺς τρεῖς
 ἀστρονάutes νὰ διακόψουν τὴν ἐπι-
 στημονικὴ τοὺς συζήτηση καὶ νὰ κοι-
 τάξουν γύρω τους.

Ὁ Ἀνδρέας ἔτρεξε κατὰ τὸν φεγ-
 γίτη ὡσὰν νὰ ἔψαχνε νὰ ἰδῇ μήπως
 περνοῦσε κανένα ἀεροπλάνο. Ὁ κα-
 θηγητὴς Μπάτλερ παρατήρησε τὴν
 κίνησή του αὐτὴ καὶ χαμογέλασε.

— Δὲν εἶναι αὐτὸ ποὺ νομίζετε,
 εἶπε. Στὸν Ἀρῆ δὲν πετοῦν οὔτε ἀε-
 ροπλᾶνα οὔτε ἀεροπλοῖα.

— Μᾶλλον σὰν ροχαλητὸ μοιάζει,
 εἶπε ὁ Ἑρρίκος, ἀλλὰ εὐθὺς μετὰ-
 νοίωσε ποὺ τὸ εἶπε κι' ἐγὶνε κατα-
 κόκκινος γιατί παρατήρησε πῶς ἡ
 χαριτωμένη μὴς Κάιτη κοιμόταν.

Ὡστόσο κι' αὐτὴ ἀκόμη δὲν ἀρ-
 γησε ν' ἀνοίξῃ τὰ μάτια της ἑξαφνια-
 σμένη ἀπὸ τὸν περίεργο αὐτὸν θόρυβο
 ποὺ ἐξακολουθοῦσε ἀκόμη νὰ ἀκού-
 γεται. Τί ἀνακούφιση γιὰ τὸν Ἑρρί-
 κο! Γιατὶ θὰ τοῦ κακοφαίνόταν πολὺ
 ἂν ἀπὸ μιὰ τόσο γτελική μὲντισα
 ἔδωκεν ἓνα τέτοιο ἡχηρὸ σάλπισμα
 καὶ τὸ ἀκούγαν μάλιστα ὁ Ἀνδρέας,
 ὁ Βαρνάβας καὶ ὁ καθηγητὴς. Μὰ
 τότε, ἀπὸ ποῦ ἐρχόταν τὸ σάλπισμα
 αὐτό;

Ὁ μόνος ποὺ ἔμενε ἀδιάφορος σὲ
 ὅλα ἦταν ὁ Βαρνάβας. Καθόταν ψύ-
 χραιμος στὴ θέσῃ του, μὲ τὸν κορμὶ
 τεντωμένο. Ὡστόσο τὰ χέρια του
 γλυστροῦσαν σιγὰ-σιγὰ πρὸς τὰ γό-
 νατα καὶ δταν ἐφθασαν στὴν ἄκρη

Τὰ Ἀμερικανόπουλα μαθαίνουν τὴν ἀριθμητικὴν τοὺς μὲ ἀριθμοὺς ποὺ εἶναι
 χαραγμένοι σὲ κινετὰ καρτονάκια, ὅπως δειχνεῖ αὐτὴ ἡ φωτογραφία.

κρεμάστηκαν κάτω παρασύροντας καὶ
 τὸν κορμὸ του, καὶ τὴν ἄλλη στιγμή
 ὁ Βαρνάβας ἔδωσε μιὰ βουτιά μὲ τὸ
 κεφάλι ἐμπρὸς καὶ βρέθηκε σωρια-
 σμένος χάμω.

Ἀμέσως ἐσταμάτησε καὶ τὸ ρο-
 χαλητό. Ἡ Κάιτη, ὁ πατέρας της,
 ὁ Ἀνδρέας καὶ ὁ Ἑρρίκος ἔσπασαν
 σὲ ἡχηρότατα γέλια. Τὰ γέλια ὅμως
 αὐτὰ δὲν ἦταν καθόλου ὠφέλιμα γιὰ
 τὸν καθηγητὴ ποὺ τὸν ξανάπιασε ὁ
 βήχας του καὶ τὰ φτερινίσματά του.
 Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τὸ κεφάλι τοῦ
 δυστυχισμένου τοῦ Βαρνάβα ἦταν κα-
 ταματωμένο καὶ ἔπρεπε νὰ τοῦ τὸ
 τυλίξουν μ' ἓναν ἐπίδεσμο.

Αὐτὸ τοὺς ἀπασχόλησε κάμποσιν
 ὥρα. Καὶ δταν ξανακάθισαν, ὁ Ἑρ-
 ρίκος ἔμεινε στὸν καθηγητὴ πῶς
 τοὺς εἶχε υποσχεθεῖ νὰ τοὺς διηγη-
 θῇ τίς περιπέτειές του μὲ ὅλες τίς
 λεπτομέρειες.

— Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπε ἡ νεαρή
 Ἀγγλίδα, προτοῦ ὅμως ἀρχίσετε θὰ
 ἤθελα νὰ σᾶς παρακαλέσω... Ὅλες

αὐτὲς οἱ συγκινήσεις μὲ κάνουν νὰ
 νοιώθω κάτι ἀδικο στὸ στομάχι. Μή-
 πως σᾶς βρίσκεται τίποτε φαγώσιμο;
 Τίποτε γῆινο φαγώσιμο, ἐννεῶ.

— Βαρνάβα, εἶπε ὁ Ἑρρίκος, ἀνοι-
 ξε τὸ βάζο μὲ τὸ γεμιστὸ κοτόπουλο.

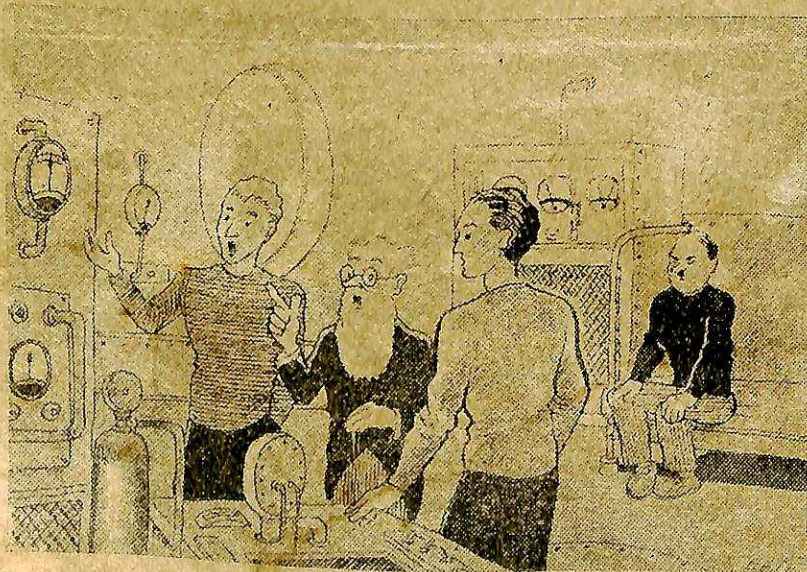
— Μὰ, κύριε, εἶναι τὸ τελευταῖο
 ποὺ ἔχουμε.

— Ἐνας λόγος παραπάνω, πρέπει
 νὰ περιποιηθοῦμε τοὺς ξένους.

— Ἀχ, τί ὠραῖο ποὺ εἶναι. Πόσο
 μὲ στηλώνει, εἶπε ἡ Κάιτη μόλις κα-
 τέβασε τὴν πρώτη μπουκιά ἀπὸ τὸ
 κοτόπουλο. Ἀπὸ τότε ποὺ τρώμε
 ὅλα αὐτὰ τὰ λαχανικά τοῦ Ἀρῆ, ποὺ
 δὲν ἔχουν καμμιά γεύση, ἔχω χάσει
 κάθε διάθεση γιὰ φαγητό.

— Δὲν μοῦ φαίνεται περίεργο, πα-
 ρατήρησε ὁ Βαρνάβας. Καὶ τὸ κυ-
 νήγι;

— Δὲν ἔχουμε δοκιμάσει τὸ κρέας
 κανενὸ ζώου ἀκόμη Πρῶτα ἀπ' ὅλα
 αὐτὲς ἐγὼ οὔτε ὁ πατέρας μου δὲν ἔ-
 χουμε καμμιά κλίση στὸ κυνήγι...
 (Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Ὁ καθηγητὴς Μπάτλερ ἀρχισε νὰ υποβάλλῃ ἐρωτήσεις (Σελ. 228, στ. γ')

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΑ ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ ΤΗΣ ΣΥΡΟΥ

Τί γιορτές, τί φασαρία
Ειδικεύσεις και άγωνα,
Καρδιοχτύπι κι' άγωνα,
Τί περιεργοί αιώνας!

Όπως σ' όλα τα σχολεία
Και στή Σύρο τόν σχολείο
Όμορφες γιορτές έγιναν
Γιά τόν σχολικό ταμείο.

Σ' όλ' αυτά τόν πρώτο ρόλο
Διαπλάσπουλα τόν έχουν
Άλλα σφαίρα, λίθο ρίχνουν
Άλλα δέ πηδούν, και τρέχουν.

Στάς γυμναστικές άσκήσεις
Πού γίνηκαν πρό μνησός,
Τήν καλύτερη φιγούρα
Έκανε ο Συριανός.

Και στο θέατρο άκόμα,
Πάνω στη σκηνή προβαίνουν
Όλο Διαπλάσπουλες
Και μέ χάρι παρασταίνουν.

Και πολλές σάν τη Γαλιάνδρα
Έχουν όλο σοβαρό
Άλλες κάνουν τόν άνδρα
Κι' άλλες σέρνουν τόν χορό.

Η Μιμόδα φρενιασμένη
Συνεχώς χειροκροτούσε,
Όταν βγήκ' η Δορελάι
Στή σκηνή κι' ετραγουδούσε.

Κ' έτσι τελειώνουν όλα
Μέσω χειροκροτημάτων
Και οι μη λαβόντες μέρος
Κάνουν τά παρ'όλα των.

Υδαίοπουλο [B]

Η ΜΟΥΣΙΚΗ

Πόσο την αγαπώ την μουσική. Ακόμη πιο πολύ και απ' την μητρική μου γλώσσα, και πιο πολύ απ' όλα, τὰ λαϊκά τραγούδια.

Νιώθω πώς έρχονται απ' την ψυχή του λαού και μπαίνουν βαθειλά στην δικιά μου. Όλα τὰ αισθήματά του χύνει δ' λαός στα τραγούδια του, την λύπη και την χαρά ως και όλο τόν πόθο του. Ο σκοπός τους με ταραίζει και με παρηγορεί μαζί, κάνει τη καρδιά να σιωπά και να σφίγγεται, χωρίς να τὸ ξέρω και γώ τὸ γιατί.

Λυπημένη, θυμάμαι κάθησα κάποια φορά στο πιάνο. Τὰ δάχτυλά μου άσυνεπιδήτα άρχισαν νά τρέχουν στα πλήκτρα κι' ένας γνωστός σκοπός λαϊκού τραγουδιού άκούστηκε. Πόσο με άνακούφισε. Ένωσα τότες ένα τεράστιο βάρος νά φεύγει, και ξανάγινε χαρούμενη όπως πριν.

Και από κείνη τή μέρα αγαπήσα τὸ πιάνο μου. Δεν τὸ κοίταξα πιά σάν όργανο βασανιστηρίων τῆς μεσαιωνικῆς εποχῆς, αλλά σάν ένα πιστό φίλο, χα-

ρούμενο σάν εἰμαι χαρούμενη και λυπημένο όταν εἰμαι κι' εγώ.

Ανθος τοῦ Μαΐου

Β' Βραβείον Ραδιοφωνικοῦ Διαγωνισμοῦ τοῦ Μπαρί

Η ΜΟΥΣΙΚΗ

Παῖδες άνθρωπος θά μπορούσε νά πῇ ποτέ, πώς δέν αγαπᾷ τήν μουσική; Απ' τὸ μικρὸ παιδί, ὡς τὸν γέρο άσπρομάλλη, απ' τὸν φτωχὸ εργάτη, ὡς τὸν πλούσιο εργοστασιάρχη, απ' τὸν γεωργό, ὡς τὸν ἐπιστήμονα, ὅλοι, ὅλοι τήν αγαποῦν. Αἰδιάφορο ἂν τὴν αἰσθάνονται και καθέννας, σὲ μιὰ διαφορετικῇ ἐκδήλωσή της.

Ποῖος εἶν' ἐκεῖνος πού θ' ἀνακουφίσῃ τὸν δυστυχισμένο; Ποῖος εἶν' ἐκεῖνος, πού θά ξεκουράσῃ τὸν άνθρωπο απ' τήν φουρτούνα τῆς ζωῆς; Ἐκεῖνος, πού θά δώσῃ ἐλπίδες, στὸν ἀπογοητευμένο; Μόνον ἡ Μουσική!...

Ποῖος εἶν' ἐκεῖνος πού θά κόμῃ τὸ άρρωστο παιδάκι ν' ἀποκοιμηθῇ. Ἐκεῖνος, πού θά δώσῃ ζωὴ στίς διασκεδάσεις; Ἡ Μουσική!...

Εἶν' όλα τὰ όργανα φάρμακα... Κι' όλα ἔχουν τοὺς θαυμαστάς τους. Απ' τὸ γλυκὸ σφύριγμα τῆς φλογέρας, ὡς τὴν μελωδία μιᾶς συνάτας, ἔργου ἀθάνατου μουσουργοῦ, σὲ πιάνο ἢ βιολί, ἔλα... Μὰ εἶναι εἶν' ἐκεῖνο πού μλεῖ περισσότερο στήν καρδιά... Π' ἄλλοτε κλαίει, κι' ἄλλοτε γελά... Τὸ βιολί... Αὐτὸ πού μᾶς κάνει νά νοιώσουμε πὶὸ πολλὴν ἀξία τῆς μαγικῆς θεᾶς, πού λέγεται Μουσική. Γι' αὐτὸ και δίκαια τ' ὀνόμασαν, «Βασιλιά τῶν όργάνων»!...

Σωσὸς Δογιάδου

Γ' Βραβείον Ραδιοφωνικοῦ Διαγωνισμοῦ τοῦ Μπαρί

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 278 ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΛΥΣΕΩΝ

Προταθέντος τήν 7 Μαρτίου 1936 πρὸς εὔρεσιν τῶν λύσεων τῶν εἰς τὰ φύλλα τῆς Διαπλάσεως, Μαρτίου, Ἀπριλίου, και Μαΐου 1936 δημοσιευθεῖσάν 157 Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

(Οἱ ἀκολουθοῦντες ἔκαστον ὄνομα τρεῖς ἀριθμοὶ σημαίνουν: ο πρώτος τάς εὐρεθείσας ὁρθὰς λύσεις, δ δεύτερος τὰ Ἐῷσημα λύσεων και δ τρίτος τὰ Ἐῷσημα Ἐπιμονῆς, συμφώνως με τόν Ὁδηγόν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Δ', § 25.)

Οἱ Ἰσοτίμοι ὁλων τῶν τάξεων ἔχουν τὸ δικαίωμα, οἱ μὲν τοῦ Α' Βραβείου νά δημοσιεύσουν τήν εἰκόνα των ἐπὶ πληρωμῇ δρ. 40 διὰ τὰ ἔξοδα τοῦ κλισέ, και γὰγοράσουν, ἐντὸς τριμήνου τὸ πούλο ἀπὸ σήμερον, (διότι κατόπιν παραγράφεται τὸ δικαίωμα τοῦτο), ἓνα οἰονδήποτε θέλουν τόμον «Διαπλάσεως» τῶν ἐτῶν 1894 — 1935 (Β' Περίοδος) με ἐκπτώσιν δέκα πέντες (15) δραχμῶν. Οἱ τοῦ Β' Βραβείου ν' αγοράσουν δέκα ὅμιον Τόμον με ἐκπτώσιν δέκα (10) δρ. και

οἱ τοῦ Γ' με ἐκπτώσιν πάντε (5) δρ. (Ἴδε και Ὁδηγόν Συνδρομητοῦ, Κεφ. Ε' § 6 και 7).

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (ἀπὸ 16 ἐτῶν και ἄνω, καθὼς και ὅσοι δέν ἐσημείωσαν στὰ λυσόχαρτά τους ἡλικία).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δέλος Γκί-κας, 155, 16, 7.

Ἰσοτίμοι: Λευκοπυργιώτης, 141, 15, 7.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πνεῦμα τῆς Ἀντιλογίας, 132, 14, 7, Ροδία, 134, 14, 7.

Ἰσοτίμοι: Ζουζού, 134, 14, 7.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πτολεμαῖς, 124, 13, 7, Χριστιάννα, 118, 12, 7, Γυλό-για, 109, 11, 7.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ἀνθος Χα-βάγιας, 34, 4, 2, Ἀγνούλα, 48, 5, 2.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12—15 ἐτῶν)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σίφονας, 141, 15, 7.

Ἰσοτίμοι: Ἀστράποβροντο, 147, 15, 7, Ἀνθρωπάκος, 136, 14, 7, Πούλια, 131, 14, 7, Μικρὸς Σπουδαστής, 130, 13, 7, Βραϊλιάννα, 140, 14, 7, Χειμώ-νανθο, 151, 16, 7, Μουσηγέτης Ἀπόλ-λων, 140, 14, 7.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Γυιὸς τοῦ Ἰοκίου, 121, 13, 7, Ἀπλὴ Ζωή, 123, 13, 7.

Ἰσοτίμοι: Ἀτρώμητης Θαλασσοπό-ρος, 115, 12, 6.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Βασίλειος Βουλγαροκτόνος, 93, 10, 7, Δοξασμένο Ἀκρωτήρι, 103, 11, 7, Μικρὸς Ἀσώ-κας, 93, 10, 5.

Ἰσοτίμοι: Ἀγριοκάτικο, 94, 10, 4, Λύρα τοῦ Ἀρίονος, 100, 10, 7, Γκάλικ, 95, 10, 5.

ΕΠΙΑΙΝΟΣ: Πρόμαχος τῆς Ἐλευθε-ρίας, 63, 7, 3, Ἀνδριωτάκι 85, 9, 5, Ἡ-λιος, 76, 8, 7, Νεαρός Ἡρόδοτος, 64, 7, 3, Στέφανος Ἀμάραντος, 85, 9, 7.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Λυκοφῶς, 17, 2, 1, Φεγγορόλο Ἀστέρι, 17, 2, 1, Θαλασσομάχος, 25, 3, 2, Ρόζα-Λίνα, 37, 4, 2, Μικρὴ Ἀμαζών, 34, 4, 2, Χρῆ-στοφ. Δ. Κωνσταντινίδης, 32, 4, 2, Ἀέ-ρος Φρέσκος, 39, 4, 3, Ἀγγελουδί, 49, 5, 2, Τυρταῖος, 23, 3, 1, Παιδί τῆς Ζουγκλας, 38, 4, 3.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ἐτῶν και κάτω).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μικρούλα Τραλαλά, 104, 11, 7.

Ἰσοτίμοι: Δοξίας, 96, 10, 5, Βαρῶ-νος Δελλακάρσερης, 95, 10, 7.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Τριαν-ταφυλλάκι, 86, 9, 7, Μόνιης, 87, 9, 7.

ΕΠΙΑΙΝΟΣ: Ἀσπρος Κρίνος, 58, 6, 3, Ἀσπρο Ἀραπάκι, 40, 4, 3.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΗΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθήναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 26 Μαΐου 1937

ΤΟ ἐρχόμενο φυλλάδιο, πρῶτο τοῦ Ἰου-νίου, εἶναι καὶ πρῶτο τῆς Β' ἐξαμηνίας τοῦ χρόνου μου. Σὰς τὸ ἐτοιμάζω δωδεκάσελιδο με πολλὰ φάρια πράγματα. Ἐλπίζω νά μου κάμειτε και σέξ κανένα ἐσοπάθωμα.

Τὸ Ἀγκάθι, μαζί με «τὴν πιὸ βαθειὰ ἀγάπη του», στέλνει τὴν «πρώτη» εἰσφορά του γιά τὸ δῶρο τοῦ κ. Ξενοπούλου, δρ. 50. Μὰ τί, σκοπεῖ νά στείλῃ κι' ἄλλη; Οἱ 50 δραχμὲς εἶναι πλὸν ἢ ἀρκετές, εἶναι μιὰ εἰσφορά μεγάλη. Ἐγώ, νά σὰς πῶ, θά ἤθελα κάθε Διαπλάσπουλο νά στείλῃ ἀπὸ 5 μόνον, ἢ ἀπὸ 10 δραχμὲς τὸ πούλο. Πολλὲς χιλιάδες θά μπορούσε νά μα-ζευθοῦν ἔτσι, χωρὶς νά ἐπιβαρύνῃ πούλο κανέναν, κι' ἐπειτα, νομίζω, τὸ δῶρο θά εἶχε περισσότερὰ ἀξία ἂν τὸ ἔκαναν πολ-λοι με λίγα, παρά λίγοι με πολλὰ. Φαίνε-ται ὅμως πὼς τὰ Διαπλάσπουλα θέλουν νά στέλνουν πηννητάρικα κι' ἐκπαιδευτικά, και αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος πού δέν ἔλαβα ὡς τώρα πολλὰ εἰσφορές. Γιατὶ ὅπως εἶπε κι' ἡ Διπρόσωπη, οἱ οἰκονομίς τῶν παι-διῶν δέν μπορεί νά εἶναι μεγάλες, και κα-θένα περιμένει νά μαζέψῃ τὸ μεγάλο πο-σόν πού θέλει νά στείλῃ. Μὰ ὅχι. Πάντε ὡς δέκα δραχμὲς ἀπὸ κάθε Διαπλάσπουλο —τὸ ἐναλῶ—εἶναι πούλο ἀρκετές. Και περιμένω.

Ἐνα καινούργιο βιβλίο, μιὰ συλλογὴ ἀπὸ ποιήματα με τόν τίτλο «Μέσος» στήν «ὁμίλη», πού ἐκδίδεται αὐτὲς τίς ἡμέρες ἀπὸ τὴν ἀγαπητὴ μου συνεργάτρια Μαρία Φαλαγγά. Τὴν ἔγραψες: εἶναι ἡ παλιά μας Φιλόσοφη. Στὴ Σελίδα Συνεργασίας προ-τοφάνηκε με τὸ πρῶτο ποιητικὸ της τὰ-λαντο, και σήμερα, λογαριάζεται μιὰ ἀπὸ τίς καλὲς ἐλληνίδες ποιήτριες, και τῆς δημοσιεύουν ποιήματα τὰ καλύτερα λογο-τεχνικά περιοδικά. Ἡ συλλογὴ πού δημο-σιεύει τώρα, περιέχει και παλιά της δια-λεχτά και καινούργια. Ὅλα μάρεσουν και μερικά τὰ βρισκω ἀριστουργηματικά. Γι' αὐτὸ συσταίνω στὰ μεγαλύτερα Διαπλά-σπουλα τὸ βιβλίο τῆς Μαρίας Φαλαγγά. Εἶναι κομφοτυπωμένο ὡς χαρτὶ πολυτε-λείας και τιμᾶται δρ. 40.

Ἐλαβα, Σεργαντίνα, τὸ γράμμα σου με τίς εὐχὰς «κατόπιν εὐροτῆς» ἀλλὰ δέν παύει, ἀπὸ εὐὲ τῆς εἰχας γράφει: ἐγ-καίρως. Σ' εὐχαριστῶ λοιπὸν και τοῦ χρό-νου. Ἀν εὐὲ αὐθάναναι εὐχαρίστησῃ νά μου γράφῃς, γιατί με θεωρεῖς σάν τὴν κα-λύτερή σου φίλη, ἄλλη τόση κι' ἐγώ νά σὲ διαβάζω. Ὅστε μὴ φοβᾶσαι πὼς με ἔα-λίσσεις. Χάρηκα γιά ὅλ' αὐτὰ τὰ εὐχάριστα πού μου λές.

Παρακολουθῶ, Μελέαγγε, αὐτὴ τὴν κί-νησὴ γιά τὸ «ἔμπνημα τῆς Ἐπαρχίας». Ἐ-νας λόγος πού κοιμᾶται ἀκόμα — ἂν και ὅχι τόσο βαθιά, ὅτε γενικά—εἶναι πού ἡ νεολαία τῆς ἡ δέν διαβάσει τίποτα, ἡ δια-βάσει ταπεινά και ἀνάξια. Σὲ κάθε Ἐπαρ-χία, ἀπὸ 60 τώρα χρόνια, δέ πυρήνας τῶν ἐκλεκτῶν διανοουμένων σχηματίζεται κάθε φορά ἀπὸ τὰ παιδιά πού διαβάσουν Διά-πλασι. Αὐτὰ μόνον συνηθίζουν ἀπὸ νωρὲς νά διακρίνουν και νά γαποῦν τὸ φάρμα, τὸ ἀληθινὸ, τὸ καθατὸ πνευματικὸ. Και βγαί-νουν στήν κοινωνία ἐμπνημένα—φωτισμέ-να νά πῶ καλύτερα—ὅτε νά ἐνδιαφέ-ρουνται γιά τὰ καλά και τὰ μεγάλα. Ἀπε-ναντίας, τὰ παιδιά πού ἀγνοοῦν τὴν Διά-πλασι ἡ διαβάσουν πρόδοτχα πράγματα, ἀρχοῦν νά ἐμπνησουν ἡ δέν ἐμπνοῦν ποτέ.

Τὸ συμπέρασμα εἶναι εὐνόητο: Θέλετε νά λείψουν οἱ ποντικοί, πολλαπλασιάστε τίς γάτες! Θέλετε τὸ πνευματικὸ ἔμπνημα τῆς Ἐπαρχίας; πολλαπλασιάστε τὰ Διαπλά-σπουλα.

Διάβασα μ' εὐχαρίστησῃ, Συριανό-πουλο, γιά τὸ ταξίδι σου στήν ἀγαπημέ-νη σου Σκύρο. Ἀλλὰ γιατί μεταχειρίζεσαι κόκκινο μελάνι; Βλάπτει πούλο στὰ μάτια. Μόνον τὸ ψευδώνυμό σου νά γράφῃς μ' αὐ-τό! Ὅλα τὰλλα με μαῦρο, και ζωηρὸ μάλι-στα. Ναί, τώρα πού εἶναι δυὸ μόνον Τάξεις και σὲ Διαγωνισμὸ Ἀύσεων ἡ ἀναλογία—τὸ πὼς δηλαδὴ λύσεις πρέπει νά ἔχῃ ὁ ὑποψήφιος γιά κάθε βραβεῖο—πρέπει νά λ-λαξῇ. Ἀλλὰ δέν ἐσκέφθηκα ἀκόμα! Ἄρα ἔλθῃ ἡ ὥρα, θά σὰς πῶ. Γιὰ τὰλλα πού ρωτᾷς ἰδὲς τόν Ὁδηγό. Ὁ κ. Φαῖδων θυ-μάται πούλο καλά τὸν πατέρα σου—δέν εἶ-αι δ' «Νεοπτόλεμος»;—και τὸν χαίρετε.

Τὰ ἔλαβα ὅλα, Συριανέ. Τὸ κομμάτι σου θά τὸ διαβάσω και θά σοῦ πῶ ἄλλα γιά τίς φωτογραφίες μου ἔγραψες μιὰ μα-τιά: εἶναι τόσο σκοτεινές, πού θά ἐξογιναν μιὰ μουντούρα. Εὐχαριστῶ τὴν «επερφηγή προαγωγῇ» πού ποθεῖς, και καλῶς νά ἔλ-θῃς τὸ καλοκαίρι. Ναί, στίς Σημειώσεις και στίς Στατιστικὲς μετροῦνται και τὰ Ἐῷσημα Ἐπιμονῆς ὅπως και τὰ ἄλλα.

Ὁ, ἀγαπητὴ μου Σαλονίτσα, σὺ λοι-πὸν ἦσουν ἡ ὀρφανούλα, πού ἀπὸ τὴ λύπη σου, δταν μὸς ἔγραψες τὸ θάνατο τῆς μαννούλας σου, ἐξάσες νά υπογράψῃς;... Τώρα σὲ μαθαίνω, και πὼς σὲ λυποῦμαι γιά τὸ μεγάλο αὐτὸ δυστύχημα! Ἐχάσες, παιδί μου, ὅ,τι πιὸ ἀκριβὸ εἶχες σ' αὐτὸ τὸν κόσμο. Ἀλλὰ παρηγορήσου. Ὁ Θεὸς δέν ἀφίνει κανέναν ἀβοήθητο κι' ἀπροστά-τευτο. Κι' ἐκεῖνη ἀκόμα, ἀπὸ τὸν οὐρανὸ, δέν θέλει νά σὲ βλέπῃ τόσο ἀπελπισμένη...

Ὅχι, Ταχιδούλε, δέν ἂν κάμω λόγο ἔδω γιά ἐκεῖνα πού με λυποῦσαν—ἂν και προέρχονται ἰσως ἀπὸ ὑπερβολὴ μετριο-φροσύνης. Δέν μπορῶ ὅμως νά μὴ σὲ ρω-τήσω κάτι τί: Μοῦ γράφεις πὼς δέν ἔχεις κανένα ταλέντο, γιατί τὰ σκετσάκια τοῦ πασχάλινου σου γράμματος ἦταν ἀντιγραμ-μένα ἀπὸ κάρτ-ποστάλ. Ποῦ καλά, δέν τὸ ἔξερα! Ἀλλὰ ἡ γελοιογραφία πού σοῦ δημοσίευσαν στὸ 24ο φυλλάδιο, ὡς σύνθεσῃ δική σου; Εἶναι κι' αὐτὴ ἀντίγραφο και δέν ἔπρεπε νά γράφῃ ἀπὸ κάτω παρά «ἀντιγραφή και ἀνεκρινώθη» ὅπως συνή-θως; Πληροφόρησέ με λοιπὸν γιά νά κάμω τὴν ἐπανάρθωσῃ, γιατί και σὺ δέν θά θέ-λῃς νά περάσῃ γιά δική σου ἓνα ἔργο ἔξο-νο. Σ' ἄλλους δέν ἔχω σήμερα τόπο νά πα-νήσω. Γιατὶ πρέπει νά δημοσιεύσω και με-ρικὲς Ἀπορρίψεις πού ἔχω καιρό...

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται: «Παρένα» τῆς Τρύπας σὲ Νερό. Ἡ ἐκτέλεσῃ δέν εἶ-ναι ἀνάλογη με τὸ θέμα. Πολλὰ παιδιὰ θά τὸ παρεξηγοῦσαν.—«Ὁ Θεσαυρὸς» τῆς Α. Β. Γ. Και ἔδω ὅσοι εἶναι ἡ ἐκτέλεσῃ. Τὸ θέμα εἶναι χαριτωμένο μὰ τὸ κομμάτι ἔ-πρεπε νά γραφῇ με περισσότερὴ ἀπλότητα και ἀφέλεια.—«Ἡ ὀρφανούλα» τῆς Σαν-θῆς Κόρμεν. Ὑπερτραγικό.—«Τὸ κεφάλι τοῦ φιλοσόφου» τοῦ Κατακόπου «33». Ἀπίθανο. Στὰ Ἀρχαιολογικά Μουσεία δέν φυλάσσονται συνήθως ἀνθρώπινα κρανία.—«Ὁρα γιά τὸ σχολεῖο» τῆς Πουπέ. Χω-ρὶς ἐνδιαφέρον. Γεμάτο περικοπές.—«Ἐνα δαιμόνιο πού τὸ ἔζηρα» τῆς Ζουζού. Τὰ δυὸ τμήματα εἶναι ὁμοτὰ μεταῦ τους και μποροῦσαν νά κάνουν τὸ καθένα, ἰδίως τὸ δεύτερο, ἀπὸ ἓνα ἐξαιρεστὸ κομμάτι. Κι' ἔδω ὅμως ὑπάρχουν πολλές περιττές φράσεις, ἐκφράσεις και ἀσύνδετες, και

λείπει γενικά ἡ λογοτεχνικὴ πνοή. Ὁ τίτλος τελείως ἀσχετος με τὸ περιεχόμενο.—«Εἰσοὲ εὐχαριστημένοι» τοῦ Δόνιφαν. Γνωστὸ παραμῦθι πού ἔχει δημοσιευθῇ ἄλ-λοτε και στὴ Διάπλασι. Ἀμφιβάλλω ἂν τὰ ἱαπωνικά παραμῦθια ἀναφέρουν ἀγγέ-λους.—«Γιὰ πρώτη φορά» τοῦ Κώστα Βλασίου Ἐπερτζελέτου. Στάλθηκε χω-ρὶς ψευδώνυμο και εἶναι μάλλον μέτρια γραμμένο. Μήπως προωρίζεται γιά τὸ Δια-γωνισμὸ τοῦ Μπαρί; Γιατὶ τὸ θέμα του εἶναι ἡ μουσική! ἀλλὰ δέν ἔγραψε τίποτε πάνω ἀπὸ τὸν τίτλο.—«Ἀναμνήσεις» τῆς Τετραπέρατης. Ὑπερρωμαντικό. Σκέψεις και κρῖσεις γνωστὲς και χιλιοσιπωμένες.—«Ἀστράται» τοῦ Κυριάκου τοῦ Σύν-μαπτος. Ἐξεζητημένο, παρμένο ἀπὸ στραβὴ βάση. Τὴν ἀστραπὴ τὴ βροντὴ, τὴν καταιγίδα δέν μπορεί κανεὶς νά τὴν θεωρή-σῃ ὡς ἐκδήλωσῃ τῆς ὀργῆς τῆς φύσης ἐ-ναντίον τῶν ἀνθρώπων, ἐπειδὴ ἐφυγαν ἀπὸ τὸν ὀρθὸ ὁρμό και ἐμαρκρυναν ἀπὸ τὴ φυσικὴ ζωὴ, γιατί τὰ φαινόμενα αὐτὰ εἶ-ναι παλιὰ ὅς και ὁ κόσμος.—Θὰ ἐξακο-λουθῶσω.

Παρακαλῶ πούλο ὅσους χρωστοῦν τὴν συνδρομὴ τους νά τὴ στείλουν τὸ γρηγορότερο. Ἀς ἔχουν ὑπ' ὄψει τους, ὅτι οἱ συνδρομὲς αὐ-τὲς εἶναι ὁ μόνος μόνος πόρος ἡ καθυστέρησῃ ἐπομένως δυσκο-λεύει πούλο τὸ ἔργο μου πού ἀ-παιτεῖ ὅχι μόνον μεγάλους κό-πους, ἀλλὰ και μεγάλα ἔξοδα.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Φρανσιόν (οἱ λύσεις δεκτὲς) λυσό-χαρτο ἔστειλα! ναί, δέν εἶναι ἀνὰ πρῶτα, μὰ εἶναι φάρια «ἐλλουζιόν» νά νομίζῃς πὼς εἶναι! Ὑδαίοπουλο (φυσικά, σὲ λίγο πού παύουν τὰ μαθήματα, θασχολή-σαι περισσότερὸς μαζί μου) Ἀστέρων τῆς Ἀύγης (ναί, ἔξω τί θά πῇ «ὀδηγός» και φαντάζομαι τί φάρια θά περᾷς στήν «ἐστία» με ἄλλα 38 κορίτσια, πού πολλὰ εἶναι και Διαπλάσπουλες...) Διαβήτη (ἀπὸ σοῦ ἀρέσῃ τόσο νά βλέπῃς τὸν ὁμά σου, γράφῃς μου συχνά, λάβαινα μέρος στοὺς Διαγωνι-σμούς, δημοσιεύεις Μ. Ἀγγελίες τὴν ἀνυ-πομονήσῃ πού μου περιγράφεις, ὡ, τὴν καταλαβαίνω πούλο καλά!) Δυστυχισμέ-νην Κάλυμνον (θὰ εἶδες, βέβαια τὴν ἔγ-κριση! χαίρω πούλο Ὁδηγὸ και 23ο φυλ-λάδιο ἔστειλα! γράφῃς μου!) Μικρὴν Πυ-ρεοσπώλδα (με χάρᾳ εἶπα νά σου πῶ εἰχα καιρό! ἀρκετὰ καλοὶ οἱ βαθμοὶ σου και τῆς Β' ἐξαμηνίας θά εἶναι βέβαια κα-λύτερη! γιά τὸν Ἐβραὸν δέν εἶναι ἀνάγκη νά γεμίσῃ πούλο ὁ κουμπάρς σου! στείλε δσα ἔχεις μαζί σου! και θά εἶναι πούλο ἀρ-κετὰ) Τζελλίκο (Ὁδηγὸ ἔστειλα! ἡ συν-δρομὴ γιά τὴν Ἀμερικὴ εἶναι 3 δολλάρια τὸ χρόνο! εὐχαριστῶ!) Ὑδαϊκὸν Κῆμα (δέν παύει! εἰς ἀρχαῖς! θά μου γράφῃς συχνότερα τὸ καλοκαίρι! εὐχαριστῶ τὸν καλὸ σὰς καθηγῆτή, παλιὰ Διαπλάσπουλο, πού με συσταίνει τόσο θερμά!) Πιγκίσιον ἐτῶν Παρισίων (πούλο καλὴ αὐτὴ ἡ φωτο-γραφία! μπορεί νά τὴ δημοσιεύσω!) Κικήν Κ. Ρουμπέση (εὐχαριστῶ γιά τὴν ἀνα-νέωσῃ και τὰ καλά λόγια! στήν οἰκογένειά μου εἶναι κι' ἄλλες «μεγάλες», ὅτε δέν ἀπορῶ πού ἐξακολουθεῖ νά με διαβάζῃς, και θά χαίρομαι μάλιστα πού ἂν ἐπαί-ρῃς και ψευδώνυμο!) Σαρπηδόνα, Κεφαλ-λωτιστοπούλα κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 20 Μαΐου θάπαντήσω σὲ ἐρχόμενο.

